

19 Δεκεμβρίου, 1994

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 488/93, 534/93)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις — Διάσταση συστάσεων με το περιεχόμενο των φακέλων — Παραγνώριση ή πρόσδοση περιορισμένης βαρύτητας στις συστάσεις εφόσον διαπιστώνεται ουσιώδης διάστασή τους με το περιεχόμενο των φακέλων.

5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις — Ο Διευθυντής δεν απαριθμεί τους κατάλληλους για προαγωγή αλλά ορίζει τον κατά τη γνώμη του καταλληλότερο για προαγωγή.

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Βαθμολογία — Αυτό που λαμβάνεται υπόψη είναι η γενική και όχι η επί μέρους βαθμολογία.

10

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Απομακρυσμένη αρχαιότητα είναι πολύ μικρής σημασίας και υποχωρεί μπροστά στην υπέρτερη αξία.

15

Οι αιτητές προσέβαλαν με την προσφυγή της την απόφαση προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στην θέση Βοηθού Κτηματολογίου και Χωρομετρίας αντί της προαγωγής των ιδίων στη θέση αυτή.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

(1) Μπορεί να τίθεται ζήτημα ασυμφωνίας της σύστασης προς την ει-

κόνα των υποψηφίων όπως τη συνθέτουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις έτσι που να δικαιολογείται η παραγνώρισή της ή η πρόδοσή σ' αυτήν περιορισμένης βαρύτητας, εφόσον διαπιστώνεται ουσιώδης διάσταση μεταξύ τους. Ο βαθμός της επίδρασης στη σημασία της σύστασης, είναι ανάλογος προς την έκταση της ασυμφωνίας. Δεν έχει καταδειχθεί ούτε ουσιώδης ούτε ειπουσιώδης διάσταση μεταξύ της σύστασης και των στοιχείων του φακέλου. Η αντίληψη πως ενόψει της υπόθεσης **Στέφανος Χαραλάμπους ν. Κυπριακή Δημοκρατία** ο Διευθυντής όφειλε να είχε αναφερθεί στην αρχαιότητα του αιτητή παραγνωρίζει τη φύση της σύστασης. Ο Διευθυντής υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων τα οποία ήταν ενώπιόν του και τα οποία τεκμαίρεται ότι συνυπολόγισε, εκπλήρωσε το δικό του ξεχωριστό καθήκον ως προς το ποιοι, κατά τη γνώμη του, είναι οι καταλληλότεροι για την κατάληψη της κενής θέσης.

(2) Το έργο του Διευθυντή κατά την υποβολή της σύστασης του δεν εξαντλείται στην έκφραση γνώμης ως προς το ποιος είναι κατάλληλος για προαγωγή αλλά επεκτείνεται έτσι ώστε να προσδιορίζει ποιος από τους υποψηφίους είναι ο πιο κατάλληλος για τη κενή θέση.

(3) Τελικά η αντίληψη πως, παρά την ίση αξία των αιτητών και των ενδιαφερομένων μερών στο βαθμό που αυτή αντανακλάται από τη γενική βαθμολογία τους στις εμπιστευτικές εκθέσεις, θα πρέπει να αναγνωριστεί κάποια υπεροχή στους αιτητές ενόψει της επί μέρους βαθμολογίας τους σε σχέση με ορισμένα στοιχεία, είναι αντίθετη προς τη νομολογία. Εκείνο που μετρά σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι η γενική βαθμολογία και όχι η επί μέρους.

(4) Αρχαιότητα απομακρυσμένη όπως αυτή του Π. Σεργίου είναι γενικά μικρής σημασίας και εν πάση περιπτώσει υποχωρεί μπροστά στην υπέρτερη αξία. Ο Π. Σεργίου και πολύ λιγότερο ο Σ. Πολυνείκης που, μεταξύ των άλλων, ήταν και νεώτερος στην υπηρεσία σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη, δεν απέδειξαν έκδηλη υπεροχή.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

40 Φιλή κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 3189,

Δημοκρατία ν. Στυλιανού κ.ά., (1990) 3 Α.Α.Δ. 2427,

Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 77,

Republic v. Roussos (1987) 3 C.L.R. 1217,

Republic a.o. v. Kastellanos (1988) 3 C.L.R. 2249.

Προσφυγές

5

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία προάχθηκαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση του Βοηθού Κτηματολογικού Λειτουργού (Τακτικός Προϊσπολογισμός), Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας.

10

E. Σαμμούτας, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 488/93.

Αφρ. Χριστοδούλου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 534/93.

15

Π. Χ" Δημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατία Α', για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Με απόφαση της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας ημερομηνίας 17 Μαΐου 1990 προάχθηκαν στη θέση του Βοηθού Κτηματολογικού Λειτουργού (Τακτικός Προϊσπολογισμός), Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας, οι Αλέκος Αλεξανδράκης, Μιχάλης Βιολάσης, Παναγιώτης Γιωργουδής, Πάυλος Κούμετος, Ανδρέας Μαλλιώτης, Ανδρέας Μηνά και Πανίκος Γεωργίου. Στην υπόθεση *Μιχαήλ Φιλή και Άλλοι v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3189 (α) επικυρώθηκε η προαγωγή του Πανίκου Γεωργίου (β) ακυρώθηκε η προαγωγή των υπόλοιπων έξι επειδή δεν είχε αιτιολογηθεί η παραγνώριση του πλεονεκτήματος που είχε, σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας, ο Μ. Φιλής.

20

25

30

Κατά την επανεξέταση η ΕΔΥ, αφού αξιολόγησε και σύγκρινε τους υποψηφίους έχοντας υπόψη, όπως σημειώνει, το περιεχόμενο της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, προήγαγε τους ίδιους

35

Ο Παναγιώτης Σεργίου, αιτητής στην 488/93 προσβάλλει το κύρος και των έξι προαγωγών. Ο Σ. Πολυνείκης, αιτητής στην 534/93 προσβάλλει το κύρος των Μ. Βιολάση, Π. Γιωργουδή, Α. Μαλλιώτη και Α. Μηνά, μόνο. Οι προσφυγές συνεκδικάστηκαν.

40

Το ζήτημα που εγείρεται είναι διαφορετικό από εκείνο που απασχόλησε το Δικαστήριο στην προηγούμενη διαδικασία. Ούτε οι αιτητές ούτε τα ενδιαφερόμενα μέρη κατέχουν το πλεονέκτημα. Οι αιτητές προβάλλουν ως λόγο ακύρωσης την κατ' ισχυρισμό έκδηλη

υπεροχή τους έναντι των ενδιαφερομένων μερών. Ο πρώτος, διότι είναι αρχαιότερος ως προς ορισμένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη πράγμα που δεν απασχόλησε, όπως λέγει, το Διευθυντή ο οποίος σύστησε τα ενδιαφερόμενα μέρη και όχι τον ίδιο και διότι είχε καλύτερη βαθμολογία από ορισμένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη σε επί μέρους στοιχεία στις εμπιστευτικές εκθέσεις κατά τα τελευταία πέντε χρόνια. Ο δεύτερος, διότι κατά το γενικό του ισχυρισμό οι εμπιστευτικές εκθέσεις και τα άλλα στοιχεία δείχνουν την ανωτερότητά του.

10

Η θέση των καθ' ων η αίτηση πως δεν έχει στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας είναι ορθή. Ο αιτητής Π. Σεργίου υστερεί σε αρχαιότητα έναντι των ενδιαφερομένων μερών Α. Αλεξανδράκη και Π. Κούμπτου. Υπερέχει σε αρχαιότητα, κατά 14 μήνες, στην προηγούμενη θέση έναντι των ενδιαφερομένων μερών Μ. Βιολάρη, Α. Μαλλιώτη και Α. Μηνά. Αυτή η αρχαιότητά του ανάγεται στα έτη 1968 - 1969. Ως προς το ενδιαφερόμενο μέρος Π. Γιωργούδη έχει ακριβώς την ίδια αρχαιότητα σε σχέση με τα υπηρεσιακά δεδομένα αλλά ο Π. Γιωργούδης είναι μεγαλύτερός του σε ηλικία.

20

Κατά τα πέντε τελευταία χρόνια πριν από τη λήψη της προβαλλόμενης απόφασης, οι αιτητές και τα ενδιαφερόμενα μέρη είχαν αξιολογηθεί ως εξαιρέτοι. Τα ενδιαφερόμενα μέρη όμως είχαν υπέρ τους τη σύσταση του Διευθυντή. Δέχονται δε όλοι πως στον τομέα των προσόντων ήταν ίσοι.

25

Με τα πιο πάνω δεδομένα και υπό το πρίσμα της έννοιας που σταθερά προσδίδεται στην έκδηλη υπεροχή είναι εμφανές ότι ο ισχυρισμός των αιτητών δεν ευσταθεί. Η σύσταση του Διευθυντή ως ξεχωριστό στοιχείο κρίσης πρόσθεσε στην αξία των ενδιαφερομένων μερών. Ο ισχυρισμός του αιτητή Π. Σεργίου πως αυτή η σύσταση είναι αντίθετη προς τα στοιχεία του φακέλου είναι αβάσιμος. Μπορεί να τίθεται ζήτημα ασυμφωνίας της σύστασης προς την εικόνα των υποψηφίων όπως τη συνθέτουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις έτσι που να δικαιολογείται η παραγνώρισή της ή η πρόδοσή σ' αυτήν περιορισμένης βαρύτητας, εφόσον διαπιστώνεται ουσιώδης διάσταση μεταξύ τους. Ο βαθμός της επίδρασης στη σημασία της σύστασης, είναι ανάλογος προς την έκταση της ασυμφωνίας. (βλ. μεταξύ άλλων *Κυπριακή Δημοκρατία v. Ανδρέα Στυλιανού και Άλλοι* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2427). Δεν έχει καταδειχθεί ούτε ουσιώδης ούτε επουσιώδης διάσταση μεταξύ της σύστασης και των στοιχείων του φακέλου. Η αντίληψη πως ενόψει της υπόθεσης *Στέφανος Χαράλαμπος v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1994) 3 Α.Α.Δ. 77, ο Διευθυντής όφειλε να είχε αναφερθεί στην αρχαιότητα του αιτητή παρα-

40

γνωρίζει τη φύση της σύστασης. Ο Διευθυντής υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων τα οποία ήταν ενώπιόν του και τα οποία τεκμαίρεται ότι συνυπολόγισε, εκπλήρωσε το δικό του ξεχωριστό καθήκον ως προς το ποιοι, κατά τη γνώμη του, είναι οι καταλληλότεροι για την κατάληψη της κενής θέσης. Το ίδιο αβάσιμη είναι και η εισήγηση του Σάββα Πολυνείκη σύμφωνα με την οποία η σύσταση θα έπρεπε να είχε παραγνωριστεί ενόψει των ευνοϊκών για την αξία του παρατηρήσεων του ίδιου διευθυντή, όπως αυτές φαίνονται στο φάκελό του. Οι παρατηρήσεις αυτές δεν είναι συγκριτικές. Το έργο του Διευθυντή κατά την υποβολή της σύστασής του δεν εξαντλείται στην έκφραση γνώμης ως προς το ποιος είναι κατάλληλος για προαγωγή αλλά επεκτείνεται έτσι ώστε να προσδιορίζει ποιος απο τους υποψηφίους είναι ο πιο κατάλληλος για τη κενή θέση. Τελικά η αντίληψη πως, παρά την ίση αξία των αιτητών και των ενδιαφερομένων μερών στο βαθμό που αυτή αντανακλάται από τη γενική βαθμολογία τους στις εμπιστευτικές εκθέσεις, θα πρέπει να αναγνωριστεί κάποια υπεροχή στους αιτητές ενόψει της επί μέρους βαθμολογίας τους σε σχέση με ορισμένα στοιχεία, είναι αντίθετη προς τη νομολογία. Εκείνο που μετρά σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι η γενική βαθμολογία και όχι η επί μέρους. [Βλ. μεταξύ άλλων *Republic v. Roussos* (1987) 3 C.L.R. 1217, *Republic and Another v. Kastellanos* (1988) 3 C.L.R. 2249].

Αρχαιότητα απομακρυσμένη όπως αυτή του Π. Σεργίου είναι γενικά μικρής σημασίας και εν πάση περιπτώσει υποχωρεί μπροστά στην υπέρτερη αξία. Ο Π. Σεργίου και πολύ λιγότερο ο Σ. Πολυνείκης που, μεταξύ των άλλων, ήταν και νεώτερος στην υπηρεσία σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη, δεν απέδειξαν έκδηλη υπεροχή.

Η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.